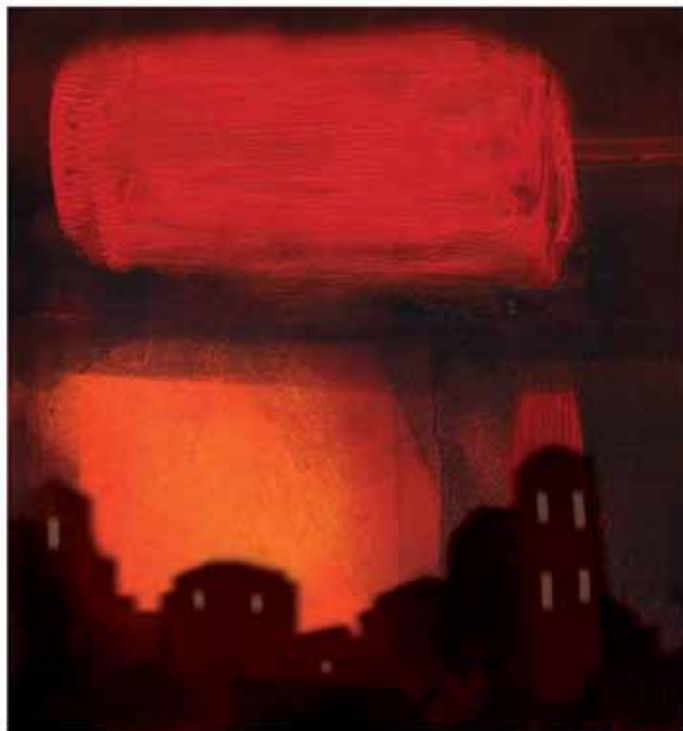

BEHÇET ÇELİK
DÜĞÜN
BİRAHANESİ

ÖYKÜ

♥
CAN

BEHÇET ÇELİK
DÜĞÜN
BİRAHANESİ

Can Yayınları 1936

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2011

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1258-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

BEHÇET ÇELİK
DÜĞÜN
BİRAHANESİ

ÖYKÜ

Behçet Çelik'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Diken Ucu, 2010

Yazalınızı-İki Deli Derviş, 2011

Herkes Kadar, 2011

Gün Ortasında Arzu, 2011

Dünyanın Uğultusu, 2011

BEHÇET ÇELİK, 1968'de Adana'da doğdu. İlk öyküsü 1987'de *Varlık*'ta yayımlandı. *Yazılı Günler* ve *Virgül* dergilerini hazırlayanlar arasında yer aldı; pek çok dergi ve gazetede öykü, deneme ve çevirileri yayımlandı. 1989 yılında Akademi Kitabevi Öykü Başarı Ödülü'nü kazandı. *Gün Ortasında Arzu* adlı kitabı 2008 Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. *İki Deli Derviş* (1992), *Yazalnızı* (1996), *Herkes Kadar* (2002), *Düğün Birahanesi* (2004), *Gün Ortasında Arzu* (2007), *Diken Ucu* (2010) adlı öykü kitaplarının yanı sıra *Dünyanın Uğultusu* (2009) adlı romanı yayımlandı.

Behçet Çelik'in internet adresi:
www.behcetcelik.com

Tek imge kayalardır, iŖte orada
YaŖar hiç konuŖmadıklarınız, iŖte orada
DıŖa vurmadıklarınız, Ŗimdi orada
Her Ŗey hep kayalardır; otlar da, böcekler de, sular da
Günler de, zamanlar da
–Görünen bir zamandır nk orada–

EDİP CANSEVER

İçindekiler

Ötedeki	13
Soğuk Bir Ateş	51
Tuhaf	59
Ötesi Yok	65
Düğün Birahanesi.....	71
Kar Karanlığı	77
“Ya Alkol Olmasaydı”	85
Ayakkabı Kutuları	91
Ne Oldumsa...	101
Perdedeki Hayal	107
Hepsi Bir	117
Çivi	125
İki Cami Arası Beynamaz	133

ÖTEDEKİ

I

Denizin nerede bitip gökyüzünün nerede başladığı belli değil. Sis ufuk çizgisini silmiş. Gökyüzü, ayaklarımızın dibinden başlıyor; ya da deniz kabarmış, yıldızlara uzanmış. Oturduğum çay bahçesinde hemen herkes yaşlı. Gençler için uygun bir gün değil perşembe. Onlar me-saideler; işsizler için pahalı, öğrenciler için uzak bir yer-deyim. Öbür masalarda, buraya yıllardır geldiklerini, yıllardır sustuklarını düşündüğüm birkaç yaşlı adamla kadın, gözlerini diktikleri uzaklarda ufuk çizgisini arıyor olmalılar. Gözlerimi denizdeki sayısız karabatağa dikti-ğimi, suya ansızın daldıktan sonra ötede çıktıkları yeri görmeye çalıştığımı, ama göremediğimi, –sis mi engel oluyor, karabataklar mı çok hızlılar suyun altında, bil-mem, daldıklarını görüyorum, ama çıktıklarını göremi-yorum bir türlü– önümdeki çayın masada içilmeden so-ğuduğunu gören yok. Kış ortasında anlamsızca aydınlık bir gün işte. Kendini ısıtmaktan âciz bir güneş, günlerdir varla yok arasında gökyüzünde salınıyor. Tutucu biri ol-duğumu düşünmeye başladım, mevsimler mevsimliğini bilmeli, diyorum. Ne o öyle, kış ortasında güneş, yaz or-tasında kar? Güneşle sisin tuttuğu hâkimiyet savaşı, bir birinin bir ötekinin üstün geldiği oyun da bir şey de-miyor bana. Hava kapalı olsaydı, işyerinde kalıp kâğıtlara

gömülseydim daha huzurlu olacaktım. Kaçtımsa aydınlık gözümü aldığı için kaçtım. Aydınlık denirse bu kirli, sisli, bulanık havaya.

Yine burada buluşmuştuk ilk seferinde. Akşamdı. Deniz karanlıktı, biz de içerideydik zaten. Bu sisli, denizli şehre yeni gelmiştim. Onu görmemi Ayhan istemişti. “Selamımı götür, benim adımlı duyarsa mutlaka gelir,” diye eklemiştir. Telefonda adımlı söylediğimde karşımdaki kadının sesi gerçekten de değişivermiş; sevinçli bir çınla mayla, “Ayhan arayacağınızdan söz etmişti,” demiştir.

Uzun süre yüzüme bakmıştı oturduktan sonra. Bana değil Ayhan’a bakıyordu. Daha doğrusu Ayhan’dan bir iz, bir çizgi arıyordu yüzüme. Esmerliğimizi ve dökülmeye başlayan saçlarımızı benzetmiş miydi; ya da gözlüğün ardından mahcup bakan gözlerimin Ayhan’inki gibi hafif çekik olduğunu fark etmiş miydi? Birbirini tanımayan iki insanın aylardır görmedikleri birisi istiyor diye buluşmaları saçmaydı belki. Nasıl olup da onu aradığıma şimdi şaşıyorum. Ayhan’ın saatlerce anlattığı, –anlatmak denmez, yanımda saatlerce düşünüp durduğu– kadını merak ettiğim için gelmiştim. Konuşacak bir şey bulamazsak, Ayhan’dan konuşuruz, diye ummuşum. Öyle de olmuştu. Nerede tanıştığımızı sormuştu, ne kadar yakın olduğumuzu, birlikte geçirdiğimiz çok eskide kalan yılları. Sonra benim neler yaptığımdan konuşmuştu. Kimseyi tanımadığım bir şehre ikiletmeden geldiğimi duyunca:

“Evet, onun arkadaşısınız,” demiştir, “o da aynını yapardı.” Ayhan’ı benden daha çok tanıyormuş duygusu yaratıyordu konuşurken. Buna bozuluyordum bozulmasına, ama onun kendisini kandırıldığını düşünüyor, ses etmiyor, anlamsız bir rekabete girmiyordum. Ayhan’ı kimsenin benden iyi tanıyamayacağından o kadar emin dim ki.

“Benden nasıl söz etmişti?” diye sorduğunda, benimle tanışmaya neden bu kadar can attığını anlamıştım. Sorularına yanıt arıyordu. Sorular içini yakmayı sürdürüyor olmalıydı. Ne yanıt verecektim ki buna? Sonra birden:

“Güzel birisi olduğunuzu söylediler,” dedim. Gülümsemi. O sormadı, ama “Haklıymış,” dedim utanarak. Gülümsemesi bütün yüzüne, gözlerine yayıldı.

“Başka ne anlatırdı benim hakkımda?” diye sordu.

“Öyle uzun uzun bir şeyler anlatmadı. Söz geldikçe anlatırdı.”

“Mesela?”

“Bir keresinde müzik dinliyorduk. Kaseti sizden aldığı söylemişti.”

“Piyano mu?”

“Piyano ve çello.”

Çekici bir gülümsemesi vardı, yüzünün tamamına yayılıveriyordu bir anda. Davetkâr değildi, ama onu gülümserken görenlerin gülümsememesi imkânsızdı. Ayhan neden ayrılmıştı ki bu kızdan? Bunu Ayhan’a da birkaç kez sormuş, anlamlı bir yanıt alamamıştım. Hoş, birlikte olmuşlar mıydı, neler geçmişti aralarında, bunları da tam olarak bilmiyordum. Ayhan’ın bu şehre geleceğimden niye söz ettiğini anlayamamıştım. Onu arayabilmek için bir bahane miydi benden söz etmesi yoksa? Sorgucu rolünü ben aldım.

“Çok sık değil, bazen arar beni, hatırımı sorar,” dedi.

“Sen aramaz mısın?” diye sordum. Ayhan’dan konuşmak, “siz”i hemen “sen”e çevirmişti.

“Aramam.”

Sert değildi sesi. Küskünlük ya da kızgınlık yoktu. Saygılı olduğunu düşünmüştüm. Seçme, arama, arama haklarını karşısındakine devredenlerdi.

Ayhan’la son görüşmemizde sabahlamıştık. Farklı

şehirlerde yaşadığımız için iyice seyrekleşmişti görüşmelerimiz. Başımızdan geçenlerden konuşmuştuk. Ondan da söz etmişti; terk ettiği şehirde yaşayıp da bana anlatmaya değer bulduğu pek çok şey gibi. Onu tanıdığımdan beri sabaha kadar süren bu sohbetlerde, kadınların her zaman ayrıcalıklı yeri olmuştu. Adını bile bilmediğimiz kızlar hakkında saatlerce konuşur, sorular sorardık. İlk iki yıldan sonra aynı şehirde hiç yaşamadık; ne ben onun hayatına giren kadınları doğru dürüst tanıdım, ne o benim hayatıma girenleri. Anlattığımız bir şey oldu kadınlar. Belki de birbirimize anlatırken kafamıza dank etti bir şeyler; tam o anda vurulduk.

Görüştüğümüz o son gece, onun terk ettiği şehre bir zaman sonra benim yerleşeceğimi ikimiz de bilmiyorduk. Bilseydik, bilseydi, yine de gider miydi? Bu yaşa gelmiş, ikimiz de yerleşememiştik bir yere. Yer, bir zaman sonra çekiliveriyordu ayaklarımızın altından. Başka bir tarafa atıyorduk kendimizi. Ayhan'ın bu şehri neden bırakıp gittiğini sordum.

“Bilmem ki,” dedi, “ama onun bir bildiği vardır.” Pesinden, benim neden geldiğimi sordu.

“Farkında olmadan sıkılmışım orada, burada bir iş önerilince hemen kabul ettim.”

Bu yanıt biraz ezbere olmuştu; daha önce pek çok kişiye bu yanıtı vermiştim. Kız arkadaşım olup olmadığını sordu; önceki sorunun yanıtını arıyordu. Hem var hem yok anlamına gelecek biçimde, başımı hızlı hızlı birkaç kez iki yana salladım.

“O ne dedi gitmene?”

“Bilmem. Bir şey söylemedi.”

Çapkınca göz kırptı. “Kaçtın mı yoksa?”

“Bilmem,” dedim gülümseyerek, “kendime de bir şey söylemedim bu konuda.”

Ayhan'ın kaçtığını düşünüyor olmalıydı. Beni değil

de Ayhan'ı anlamaya çalışıyordu. Bana da olur bu; birilerine Ayhan'ı anlatırken kendimi anlattığımı fark ederim birden. Belki yanılır, karıştırırım, ama hoşuma gider buna inanmak. Zaman zaman onunla fikir ayrılığına düştüğümde bu yüzden dehşete kapılıyor olmalıyım.

Bir süre sustuk. Görüşmemizin görünüşteki nedenine döndük sonra. Bu şehri anlatmaya başladı. Nerelere gidileceğini, neyi nerede bulabileceğimi, zamanın nasıl geçirileceğini anlattı. Ayhan bütünüyle çıkmamıştı aramızdan. Anlattıkları hep Ayhan'ın zevkine uygun şeyler, onun sevdiğini düşündüğüm yerlerdi. Konu doğrudan Ayhan'a dönmedi bir daha. Aralarında neler geçtiğini iyice merak etmişim oysa; o da Ayhan'dan konuşmayı yeğlerdi sanırım. İkimiz de cesaret edemedik. Neydi bizi korkutan? Ayhan'ı özlemek miydi? Yoksa onun hakkında konuşmayı onunla konuşmanın yerine geçirmekten mi korktuk? Onun hakkında bildiklerimizi izni olmadan ortaya döküvermekten çekindik belki de.

Ondan ayrılıp eve döner dönmez Ayhan'ı aramış, "Delisin oğlum sen," demiştim. "Bırakıp da gidilir mi böyle biri?" Susmuştu; hattın öbür ucunda, ensesini kaşındığını görür gibi olmuştum, sıkıldığı ya da sıkıştığı zamanlarda hep yaptığı gibi. Sözü değiştirip nereye gittiğimizi sormuştu.

"Deniz kıyısında bir yerdi."

Kafeteryanın adını söyleyivermişti. Bildiği, birlikte de geldikleri bir yerdi demek. Başka türlü olmasını beklemek saçmaydı zaten. Kapatırken, "Onu ara ha," demişti, "yalnız bırakma." Eminim, aynı vurguyla ona da söylemişti bunu geleceğimden söz ederken. Kızdırmak için, "Ne arayacağım ya," demiştim, "sen ara." Oysa ayrılmadan önce, bir gün birlikte sinemaya gitmeyi kararlaştırmıştık.

"Ara... ara... Şimdi çok yalnız."

İçimden, "Bana ne? Onu yalnız bırakan ben miyim?"

demeyi geçirmiş, ama diyememiştim. Ayhan'ın sesi de çok yalnızdı. "Tamam... tamam... Ararım," demiştim.

Sis yayıldııkça yayılıyor. En yakınımdaki üç beş karabatağı seçebiliyorum ancak, ötekiler yok oldu. Hep suya batacak değiller ya, bu kez de sise battılar. Başka bir yerden çıkacaklar sonra. Ayhan'ın orada, benim burada çıktığım gibi.

Saate baktım. Beşe beş var. Birazdan gelecek. Sisin arasından süzülerek. Önce gülümsemesini görecekim; sonra saçları görecek. Sonra...

Hesabı isteyip kalktım.

II

Sabah ezanı, dağlardan kırılarak inen tatlı serinlikle birlikte içeri dolmuştu. Ayhan dönmeyi önerdi; kapanmaya başlayan gözlerle başımı salladım. Araba sürüp süremeyeceğini sordum. Bütün gece uyumamıştık.

"Sürerim," dedi, "uyursam, uyandığım da daha zor olur."

"Sen bilirsin," dedim.

Bira şişelerini, bulaşıkları topladık, pencereleri kapattık. Bütün gece açık kalmıştı pencere, yine de aylardır biriken rutubet kokusu geçmemişti. Ayhan'ların yazlığını hep bu kokuyla anımsarım zaten. İlkgençlik yıllarımın az sayıdaki eğlenceli günlerinin kokusudur bu.

Buraya gelmeye aniden karar vermiştik. Şehir bunaltmıştı ikimizi de. Eskiden gezmeye doyamadığımız sokaklar sıkıcıydı. Bomboştu her taraf; bayram diye düşünmandan kaçır gibi şehirden kaçmıştı millet. Ayhan'ın babası şaşırmıştı yazlığa gideceğimizi duyunca. Annesiyse hemen orada ne yiyeceğimizi düşünmeye başlamıştı. Bizimkilere de haber vermek gerekirdi. Babam bozulacaktı, "Yılda bir geliyor, o zaman da yüzünü göremiyo-

ruz,” diyecekti anneme. Annem de ilk fırsatta bana fıslıdayacaktı bunu. Neyse ki Ayhan’ı severler. Ayhan’la sabahlamak çok cazipti; kalan üç günü babamlarla geçirip gönüllerini alabileceğimi düşünmüştüm. Otuz yaşında ama bekâr olunca, yeniyetmelikten kurtulamıyorduk. Ayhan’ı da kırk yılın başı görüyordum. Birlikte bir gece boyu oturmaya çok olmuştu.

Ayhan’ın babasının külüstür Reno’suyla gelmiştik. Yolda pek konuşmamıştık. Çenemiz yemeğe oturduğumuzda açılmıştı. Ayhan’ın annesi, Ayhan gelecek diye günler öncesinden hazırlayıp buzdolabında hazır tuttuğu içliköftelerden vermişti. Yoldan da yeşillik, cips falan almıştık. Bir süre evdekilerden konuştuk. Evlenmemizi, yuva kurmamızı, onlara torun vermemizi istiyorlardı. Görüşmeler ne kadar iyi anlaşılır, demiştik. Bizi çekiştirirlerdi sürekli. Babalarımız siyaset konuşurlardı. Bu konuda da anlaşılırdı. Yıllar önce, bizim yaşımızdayken ikisi de aynı parti için çalışmışlar.

“Belki de,” demişti Ayhan, “onlar birbirlerine benzedikleri için biz de iyi anlaşılıyor.”

“Kardeş gibiyiz,” demiştim, “ancak kardeşler bu kadar çok konuşurlar anne babaları hakkında.”

Gülmüştük. Sonra Ayhan, her zamanki sorularından birisini sormuştu. Onun zihnine, sorduğu sorulara, bu soruların nasıl olup da aklına geldiğine şaşarım. Oğlanın kafası boş zamanlarında sorular üretiyordu sürekli.

“Kardeş olsak hangimiz ağbi olurdu?” demişti. Hiç düşünmediğim, düşünmeyeceğim bir şeydi.

İlk yanıtım, “Sen olursun,” olmuştu. Ezbere verilmiş bir yanıtı. Nedenini sonradan buldum. “Bak sana ne kadar borcum var. Küçükler büyüklerden borç alır.”

“Yok be,” demişti, “bu kadar da belirleyici değil ekonomi.”

“Böyle demezdin eskiden.”

“Eskileri bırak şimdi.”

Eski günlerden konu açıldı mı, onu kızdırmam çok kolay olurdu. Üniversitenin ilk yıllarında bana gönderdiği mektupları saklıyor olmama çok kızılıyordu. O benimkileri polis baskınında ele geçmesin diye yakmıştı. Onu kızdırmak istemediğim için eski günleri bıraktım. Onda da benim on yedi yaşındayken tanımadığım bir kıza yazdığım bir mektubun kopyası vardı. Oradaki şiiri anımsatıp intikam alabilirdi. “Gözlerin güzelim, uykumda damlayan su sesi.” Benim bunu düşündüğümü hissetmiş gibi, “Bence ağbılık sana yakışır,” dedi, “senin kadınlarla aran her zaman daha iyi olmuştur.” Konu kadınlara gelmişti böylece.

Ona yeni kız arkadaşımı anlatmaya can atıyordum. İlgiyle dinlemiş, sonra da o sinir bozucu soruları sormuştu. “Âşık mısın? Evlenecek misin?”

“Sana bunu yapamam. Ben evlenecek olursam, seninkiler beni örnek göstermeye başlarlar. ‘Bak Yılmaz da evlendi,’ derler. Eskisi gibi yakın olamayacağımızı, müstakbel eşimle birlikte artık bekâr arkadaşlarımızı görmek istemeyeceğimizi, senden bile sıkılacağımızı söylerler.”

“Sıkılır mısınız sahi?”

“Saçmalama,” dedim. “Evli insanların efsaneleri bunlar.”

“Peki,” dedi, sonra kaldığı yerden sürdürdü sorularını. “Âşık mısın?”

“Çok zor sorular soruyorsun hocam. Hem oradan mesul değiliz ki...”

Gece boyu konuşup durmuştuk. İşten güçten, eski arkadaşlardan, üzerimizdeki bezginlikten, insanlara eskisi gibi bağlanamadığımızdan, düş kırıklıklarımızdan, şiirlerden, uykumuzda damlayan su seslerinden, ya da artık daha deliksiz uyuyor olmamızdan...

“Dönelim mi?” demeden önceki son yarım saat sus-

muş, uzaklardaki denize bakmıştık. İkimiz de kalkıp denize doğru yürümeyi önermemiştik. Görüldüğü kadarı yetmişti denizin. Arabaya bindikten sonra da çok konuşmadık. Yolda giderken daha yakındık denize. Kıpırtısız bir mavilikti sağ yanımızda. Arabayı yavaş sürüyordu Ayhan. Uykusuzluktan değildi, bunu anlamıştım. Denize bakıyordu o da. Yine de bir yerde durmayı önermedik ikimiz de. Sonra bir kaset koydu kasetçalara. On beş yıl öncesinin şarkılarıydı.

“Nereden bulursun bu müzikleri?” diye sordum.

“Babamlarda bırakmıştım bazı kasetleri. Bu da onlardan,” dedi.

“Birisi var,” demese, bütün gece onun kadınlardan konuşmadığını düşünmeyecektim.

“Hiç söz etmedin akşam.”

“Bilmem ki...”

“Kim bu şanslı hanım?”

Yanıt vermedi. Şakamı mı beğenmemişti, yoksa aklı başka yerde miydi, anlayamadım. Yandan baktım, güneş gözlüğünün ardından gözlerini göremedim. Ona baktığımı anlayıp bir an yüzünü çevirdi, gülümsedi.

“Çok hoş bir kız,” dedi.

Direksiyondaki parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı. Çalan şarkıyı çok sevdiği için yapmıyordu bunu.

Bir şeyler sormamı mı bekliyordu?

“Durum ne?” diye aptalca bir soru çıktı ağzımdan. Uykusuzluk işte; neler söyletir insana.

“Berabere.”

“İkiniz de savunmadasınız anlaşılın,” dedim, “ama senin artık kontrataklar yapasın var.”

Döndü yüzüme baktı yeniden.

“Beynimi mi okuyorsun?”

“Belki de,” dedim. Kendimle gurur duymuştum; siyah gözlüklerin ardından bana bakışındaki şaşkınlıkla

karışık hayranlığı nicedir kimsenin yüzünde görmemiştim. Gülümseyerek ritim tutmayı sürdürüyordu.

“Senden bir şey istesem,” dedi gülümseyerek, “madem beynimi okuyorsun, gidip ona aklımdan geçenleri anlatsana.”

“Sen anlatamıyor musun?”

“Kelimelere dökemiyorum.”

“Senin yazdığın yazıları da millet okuyup bir şey öğrendiğini sanıyor ya.”

“Yazmıyorum artık, biliyorsun.”

“Bana yaptığını yap o zaman. Bir gece sabaha kadar bira içirip konuşur onu. Sabaha karşı da arabaya bindirip deniz kıyısı bir yerlere götür.”

“Bu çok zor!”

Parmakları ritim tutmayı bırakmıştı, oysa lisedeyken en sevdiğimiz şarkılardan birisiydi o an çalan. Birisinin “ak” dediğini ötekinin “bak” anladığını anlatıyordu şarkı.

“Kelimelerle çok bozdun kafayı,” dedim. “Senin derdin bu. Bana yolladığın o son yazıdan tek kelime anlamadım zaten. Dolayım, molayım... Aşkta o dediklerin yok oğlum, hareket var.”

“Hadi be,” dedi şaşkınlıkla, “hiç mi bir şey anlamadın?”

“Şu halin daha çok şey anlatıyor yazdıklarından.”

Gülümsetmeyi başarmıştım. Bir tuhaflık vardı halimizde. Merak eden, sorular soran ben olmalıydım. Oysa Ayhan sorular sormaya başlamıştı. Halinin ne anlattığını sordu.

“Kelimelerle ifade etmesi zor valla,” dedim. Kasetçalardaki müziğe ritim tutmasa da kafa sallamaya başlamıştı.

“Biliyorum ama bir şeyler,” diye ekledim. “Neden gece boyu anlatmayıp da şimdi anlattığını biliyorum. Anlatmak denirse..”

Yarattığı kendine özgü öykü dünyasıyla Behçet Çelik, son dönem edebiyatımızın önemli isimlerinden biri.

“Denize kaçmıştım. O kocaman suya sığınmıştım. Gecenin bir vakti. Kıyı tehlikeliydi, başka zaman olsa dünyada inmezdim bir başıma. Denizse güvenliydi o gece. Ardımdan gelir sanmıştım. En azından korumak ister, demiştim. Ona bağırmış, kapıyı çarpıp çıkmış da olsam. Denizin beni koruyacağını anlayana kadar içim içimi yemişti. Birileri gelecek, beni görecektir diye değil, gelmezse diye. ‘Gelmedi işte,’ demiştim, ‘gecenin bir vakti nereye gittiğimi merak bile etmedi.’”

Düğün Birahanesi, öyküleriyle Behçet Çelik’i yakından tanımak isteyenler için biçilmiş kaftan. Bu kitapta yer alan on üç öykü, yaşantılarını ele vermeyen, ama okuru kendi serüvenlerine ortak olmaya çağırarak kişilerle dolu. Çelik, öykülerin ayrıntılarını ustaca dokuyor; bu nedenle birbirine benzermiş gibi görünen mekânlar, kişiler, metinleri zenginleştiriyor. *Düğün Birahanesi*, Behçet Çelik’in sürprizlerle dolu dünyasının kapılarını açıyor.

“Behçet Çelik’in öykülerindeki sesin demokratikliği, öykü türünün geneldeki yapısına uyuyor. Öykünün yaşamın bütününe kucaklamak, her şeyi kapsamak gibi bir savı yok. Anlattıkları daha küçük ölçekte, daha minimal, daha yalın.”

Mehmet Serdar, *Adam Öykü*, Kasım-Aralık 2004

ISBN 978-975-07-1258-6

9 789750 712586